

גליון קט"ז

פרשת צו
תשפ"ג

'תכבד העבודה' - להזהר מ'פרעה' המתחדש עלינו תמיד בטרדות ובלבולים

הדעת הזאת. מחדד ר' דן יסוד עצום! יש לדעת, כי בדרך כלל חושבים שהטרדות והדאגות הן חלק בלתי נפרד מן החיים. האדם טועה לחשוב שכך הם החיים, שמטבעם הם מסובכים בטרדות ודאגות. אליבא דאמת אין זה כך, אלא גם זה מפעולת היצר הרע, שמביא על האדם טרדות ודאגות אך ורק כדי להסיח את דעתו מעבודת השם ומחובתו בעולמו ובכך להסיט אותו ממילוי תכליתו. הראיה לכך, שהרבה מן הטרדות והדאגות באות לאדם דווקא בעת שהוא מתיישב ללמוד, מברך ברכת המזון וכדומה. עד עתה הוא ישב רגוע ללא כל טרדה, ואילו כאשר הוא פנה לעסוק במצוה, מיד התעוררו במחוו טרדות ודאגות.

ממשיך ר' דן: במחשבה ראשונה לא מובן מה שה'מסילת ישרים' בא להגיד כאן, שמפסידי החסידות הם הטרדות והדאגות, וכי יכול האדם להסיר ממנו הטרדות? כי הוא דרכו של עולם, ואין לו אלא לקוות אל השם שיסיר ממנו הטרדות והדאגות?? אמנם, מכך שהמסילת ישרים אומר שהטרדות והדאגות הם מפסידי החסידות, מוכח שגם זה הוא בכלל דרכי העבודה, ואף שאין האדם יכול להסיר מעליו את מקרי העולם, מכל מקום את ההטרדה שבכך הוא יכול להסיר ממנו, והיא פעולת היצר להסירו מן העבודה.

אומר ר' דן עצה נפלאה:

הדרך להסיר את הטרדה, הוא על ידי אמונה ובטחון בהשם יתברך, וכמו שאומר בעל ה'חובות הלבבות' (שער הבטחון, א): 'מהות הבטחון היא מנוחת נפש הבוטח, ושיהיה לבו סמוך על מי שבטח עליו. בעל הבטחון יודע שהקב"ה עשה לו כל צרכיו, והוא יסדר לו את כל מה שהוא צורך. ועל כל פנים בשעה שהוא עוסק בעבודת השם, הוא יודע שהוא יכול כעת לא לעשות שום השתדלות, והקב"ה ידאג לו לכל הצרכיו, והרי הוא מסיר מעליו את טרדות העולם ודאגותיו, וכן מבואר בדברי ה'חובות הלבבות' (שער הבטחון, פתיחה). שאחד המעלות של הבטחון הוא שיהיה לבו פנוי לעבודת השם: 'ומהם, שהבוטח באלהים יביאוו בטחונו לפנות את לבו מעניני העולם, וליחד לבבו לעניני העבודה וכו'.

מסיים ר' דן: חשוב מאד לדעת את זה, כי יש דברים שהאדם יודע לייחס ליצר הרע. אולם את טרדות ודאגות החיים טועים

ברוך ה' הגיעו כרטיסי 'ברכת המזון'
לפני כחודש וחצי יצאנו בפרויקט 'ברכת המזון' - 'האשראי שיכניס לך כסף'. 'ברכת המזון' בגודל של כרטיס אשראי - שיכנס לכל ארנק או תעודת זהות. ברוך ה' השבוע הגיעו הברכונים מ'סין', מרהיבים ביופיים, ונחטפים במהירות. אנשים אומרים לי, לא האמנו עד כמה זה יהיה שימושי. הברכון נמכר/מחולק במחיר סימלי של 2 ₪ ליחידה. לעת עתה הודפס רק נוסח 'אשכנז', מקווים שיהיה גם תורמים עבור מהדורת 'עדות המורח'. עלות תרומת 100 עותקים - 150 ₪. 1000 עותקים - 1500 ₪. לעת עתה נתרמו כבר 500 ברכונים מהדורת ע"מ, וכאשר יתרמו 1000 בס"ד, הם יודפסו ב'סין' ויגיעו ארצה בערך תוך כשבועיים. ניתן ליצור קשר איתי בפל' 0548496676 או ב'נדרים פלוס' קופת 'עלי באר'.

אי לא אומר שום דבר למעישה, אין דרכי בכך, אינני אומר קבלו דברי, אבל... אלו הם הרהורי ליבי בעקבות המצב... כשאני רואה אנשים יקרים, בני ציון המסולאים מפז, מטריחים עצמם בצורה לא קלה בכלל לרוץ מפה ומשם, לפה ולשם, בכדי לגלות שהמוצר שלהם נגמר והם צריכים לקבל זיכוי... וגם אם לא נגמר, האם ככה אנו צריכים לנהוג? האם זה המצווה עלינו?

אין בכל הכתוב כאן שום קביעת מסמרות חלילה לשום עניין, אלא הרהורי לב גרידא. "ע"כ מהרב יחיאל אלכסנדר שליט"א.

כפי שהקדמות, הדבר עורר בי הרבה מחשבות - מה באמת ראוי לעשות, הכי קל זה לשבת בספה, ואז ללכת לסופר לשלם כפול וללכת הביתה, ולמלמל 'הוצאות שבת וי"ט חזרות'... אבל כידוע 'צדיקים הביבי עליהם ממונם' - כיון שזהו ממון כשר שהושג בזיעת אפיים [ושמירת סדרים] רבה, אין להם את הפרייווילגיה הזאת, ומצד שני - הוצאות שבת וי"ט חזרות, אז היכן האמונה, ועד היכן קו ההשתדלות...

ובס"ד במסגרת 'לימוד המוסר' היומי הגעתי ב'מסילת ישרים' לפרק כא [מפסידי החסידות] וכך כותב רבינו ה'מסילת ישרים' (עם ביאורו של הגר"ד שליט"א, חלק מהדברים הינם הוספת המלקט...)...

"מפסידי החסידות: כדרך כל מעלה שלמדנו, יש אופן איך לקנות את המידה, אך יש גם את מפסידיה, ומפסידי החסידות הם הטרדות והדאגות.

כי בהיות השכל טרוד ונחפז בדאגותיו ובעסקיו. אי אפשר לו לפנות אל ההתבוננות זוהי. החסידות תלויה בהרבה דעת וחכמה, ולכך כדי להשיגה דרושה התבוננות. אמנם מי שהוא טרוד ודואג, איז אפילו אם הוא ישב להתבונן, אולם לא יוכל להתבונן, כיון שמוחו ומחשבותיו ירוצו אנה ואנה בחוסר מנוחה ושלוות הנפש בגלל הטרדות והדאגות הטרודות את מנוחתו. וזה מה שהיצר הרע עושה בכל עת ובכל שעה...

'תכבד העבודה על האנשים ועישו בה ואל ישעו בדברי שקר' (שמות ה, ט) - ידוע מהספרים (הרמב"ם ועוד) ש'פרעה' מרמז על ה'יצר הרע' צריך לזכור שכשם שהשפעות 'יצירת מצרים' חזרות - כך חוזר ג' 'פרעה' [לפחות בימים לפני יציאת מצרים] והוא חוזר בערב פסח עם 'תכבד העבודה'. (תייבש לעזור בית לפסח, אבל צריך לדעת מי נלחם איתנו - ומאיזה כיוון הוא בא)...

ממשיך ר' דן: בימים עברו כל אחד היה חי בד' אמותיו, ולא היו לאדם כל כך הרבה טרדות ומפריעים, וכל אחד היה יכול להתבונן קצת. אבל היום כל אחד נושא על ראשו את כל העולם מקצהו ועד קצהו, והעיתונים מביאים חדשות לבקרים בשפע. דבר זה גורם לאדם פיזור נפש ומונע את האדם מלעייין ולהתבונן במעשיו. ומבלי התבוננות לא ישיג החסידות. ואפילו אם השיגו כבר. הנה הטרדות מכריחות את השכל ומערבבות אותו, ואינם מפיחות אותו להתחזק ביראה ובאהבה ובשאר העניינים השייכים אל החסידות, כאשר זכרתי. כי חסידות אינה דבר שהאדם רכש לעצמו והיא נשארת קניינו לעולם, אלא עליו כסדר להמשיך ולהחזיק בהנהגה זו, וכדי לאחוז בהנהגה זו על האדם להיות בצלילות הדעת, אלא שהטרדות והדאגות טורפות את צלילות

מאמר זה נשלח אלי על ידי הרה"ג ר' יחיאל אלכסנדר שליט"א (מתוך חוברת מאמרים נפלאה שתצא בקרב בע"ה), הדבר עורר בי מחשבות רבות - והנה המאמר והתגובה לפניכם... "מאמר זה נכתב בימים טרופים אלו דערב פסח, הרהורים נוגים על המצב, וכדלהלן.

כולנו מאמינים בני מאמינים שכל הפרנסה מהקב"ה, אין בכך ספק, ובכל זאת... האם אנחנו באמת מאמינים? אם אנו מאמינים אז למה אנחנו רצים כמו משוגעים בין חלוקה לחלוקה, מזמינים שמן אגוזים בחלוקת משנת יצחק כיוון שהוא זול ב-25 אגורות מהסופר השכונתי...

הנה אני מוצא את עצמי רץ לרחוב השקדים בסוף הרחוב במקלט למטה בין 5 ל-6 בערב ולחכות שם שעה בתור לקבל את הפתק המיוחל, וזאת לאחר ששילמתי בתחנה אחרת ברחוב השני, ובבזבזתי חצי שעה למוצא את המקום, ואז אני מקבל את הארגז עם ה-30 בקבוקי שמן אגוזים ומשם מיוזע אני מחכה למוצרי שיקא אותי לצד השני של העיר כדי להגיע לחלוקה של המוצרים לבית, ולהתרוצץ בין הדוכנים לקבץ את כל המוצרים שבהזמנה...

ולבסוף לאחר שעה וחצי של התרוצצות אני מוצא את עצמי עם חצי מהמוצרים, חלק לא הגיע וחלק נגמר, וכך אני מוצא את עצמי עם 2 פחים בלי כיסוי 5 מקלות מטאטא בלי המגב ועוד כמה מוצרים שחשבתי לחסוך כמה שקלים... וכעת אני נסחב עם השמן והחצאי מוצרים לאוטובוס ומגלה עומס לא רגיל של חסכנים כמוני, ואני מוצא את עצמי מהרהר מה אעשה עם הזיכוי שאולי אצליח לקבל מהם אחרי החג.

את הלחץ שהיה בבית כשחזרתי אני מעדיף דלג ברשותכם...

למחרת קמתי נץ, ומיד לאחר התפילה רצתי לתפוס תור בחלוקה המרכזית שע"י ארגון החסד "עזרה לישראל" וגיליתי שמצפה לי שעה של המתנה בתור המיוחל לשלם ולקבל את הפתק המיוחל...

וכך, בשעה עשר בבוקר אני מסתער על הדוכנים המלאים כל טוב, רץ מפה ומשם, מחפש ארגזים ריקים לרפואה, ובסופו של יום אני מעמיס 10 ארגזים עמוסים מוצרים, מודה להקב"ה שיזמן לי הלואה מהמג"ח בסך 3,000 לכסות את 'החלוקה', ובניסי ניסים מגיע הביתה ורץ לתפוס את המערבי האחרון השטיבעל ואני נופל שדוד למיטה, מאושר מאיך רץ החיסכון ומתוח מאיך כיצד אצליח להגיע את החלוקה של הירקות שעוד נשאר...

רבות... אפשר להמשיך ולתאר את המצב העגום עוד דפים ארוכים, אבל ברשותכם נקפוז ישר למוצאי פסח, כשאני מעלה את הכלי פסח ומוצא 20 חבילות של חד פעמי וארגז של שמן אגוזים שאינני יודע מה לעשות איתו, 4 קומח מצה, 5 חבילות אגוזים לליל חלרוסת ולקליות, שוקולד שוויצרי במארו של 20 חבילות שלאחר שאכלנו 5 חבילות השאר נעלמו ונמצאו רק עכשיו... ועוד שורה של מוצרים שגילו לי סופית שהחיסכון המיוחל... לא היה ולא נברא ואפילו משל לא היה...

אבל... ידידי הקרובים - - -

גיליתי משהו הרבה יותר עמוק, נניח שהייתי חוסך משהו, ואפילו הרבה, האם זה היציר היחיד שהקב"ה יכול לפרנס אותי? האם בלי לרוץ כמי שאחוז קודריקס - ביטוי מהמג"ח למי שאחוז חולי? אין אפשרות להקב"ה לשלוח לי כל טוב בקלות? האם הכוונה של 'פותר את ידך ומשביע...' הכוונה על ידי כל החלוקות למיניהם???

הרי הוצאות החג הם בין כה וכה עצומות, והכל ניסים גלויים, ומי אמר שאנחנו צריכים 'לעזור' להקב"ה לעשות לנו את הניסים?

הרי הקב"ה כבר פתח עבורו כל אחד ואחד צינורות של שפע, מדוע אנחנו מצמצמים אותם?

ומיחסים לטבע העולם. אבל אין זה כך, אלא גם אלו הם פעולות היצר הרע האורב לאדם בכל רגע ורגע ומנסה להסיח את דעתו מהתכלית האמיתית שלשמה נברא. והוא כמאמר החובות הלבבות (ישע' יהוד המעשה, ה): 'בן אדם, ראו לך לדעת, כי השונא הגדול שיש לך בעולם הוא יצרן הנמסך בכוחות נפשך והמעורב במזג רוחך, והמשתתף עמך בהנהגת חושין הגופניים והרוחניים,

המושל בסודות נפשך וצפון חובך, בעל עצתך בכל תנועותיך הנראות והנסתרות, שתהיינה ברצונך, האורב לעתות פשיעתך, ואתה ישן לו והוא ער לך, ואתה מתעלם ממנו והוא אינו מתעלם ממך' היצר הרע נמסך בכוחות הנפש והוא מעורב בכל תנועה ותנועה של האדם, ובהנהגת חושיו וסודות נפשו, הכל זה פעולות היצר הרע.

מעשה מהזק באמונה ובטחון המכין מצעדי גבר

סיפר לי אברך: ב'שושן פורים' השנה עליתי לירושלים עיה"ק... רציתי להתפלל 'מנחה'. איפה מתפללים 'מנחה' גבעת שאול? ב'זופניק'! השטיבלאך שבכניסה לשכונה! אני ממש חניה, מחפש מנחה, ולא מוצא, אמרתי לעצמי אם אין חניה ב'זופניק' אני יסע ל'משכן באב"ד', 2 דקות נסיעה סה"כ...

הבעיה שב'משכן באב"ד' המצב היה הרבה יותר חמור, והתנועה בפורים עם השיכורים הזדחלה באיטיות איומה, וכך אחרי 40 דקות (!) מצאתי את עצמי שוב ליד 'זופניק' ושוב אין חניה... המושכתי להזדחל הלאה בפקקים - והייתי כבר ביציאה מהשכונה ללא אפשרות לחזור... טוב פינתי שמאלה ל'ירמיהו' מנסה לחפש מקום למנחה, עד שהגעתי לגני גאולה'. התפללתי מנחה, ואחרי מנחה שמתי לב, שאני חונה מול ביתו של אחד שיכול לתרום עבור ספרינו הקדושים. עליתי אליו, והוא נענה מייד - ותרם 500 ₪ עבור הדפסת ספרי. אני 40 דקות מתגלגל לחפש חניה, רק בשביל להתפלל... והקב"ה אומר לי - לטובתך אני עושה את הכל!!! בשביל שתגיע

לעברו בכל לבבכם
התחזקת בעבודת ה' - זו תפילה

ה'יהי רחמין' שעצר את האוטובוס

בשבוע שעבר אירע ביישובנו 'רכסים' נס גדול ועצום!
מה הנס? [אנשים שוכחים כ"כ מהר]...
אוטובוס מלא נוסעים, איבד את הבלמים והדרדר אחורה, עד שנעצר בבניין (ברח' דרך הרב).
כולנו עדיין זוכרים כמכות אש את התאונה הנוראה שאירעה בט"ו באב (תשפ"ב) לפני כחצי שנה, ובה נהרגו 3 נפשות יקרות בנות משפחת גלושטיין, ונפצעה באורח קשה בת יישובינו "בת שבע בת שרה חיה" (פלא-בייפוס) לרפ"ש.
יכל לקרות כאן ברכסים אותו הדבר בדיוק, ולחשוב שכמה דקות קודם לכן יצאו מאות בנות מבית הספר הסמוך... פחד פחדים מה שיכל לקרות.
עד כאן הנס היותר נסתר.

הנס הגדול יותר - אני גר ממול לרח' דרך הרב, (ברח' חזון איש) ורואים בבירור את גודל הנס, אם האוטובוס היה מדרדר 2 מטר שמאלה, או 5 מטר ימינה, ולא היה נעצר בבניין, הוא היה מדרדר לוואדי (המטע זיתים) בעומק של 15 מטר לפחות, ואני לא רוצה לחשוב אפילו מה היה קורה ליושבי האוטובוס - שהיה מלא בכ-30 נוסעים.
עכשיו ל'סקופ'...

מי הציל את האוטובוס?
כמובן שאין לנו שום השגה מ'כבשי רחמנא' - אבל אפשר להגיד מה שקבלנו מרבותינו... גאון עזיזו מרן הגר"ח ואלו"נר זצוק"ל, כותב בספרו הנורא 'נפש החיים' - "מגיד לאדם מה שח"ו, [פשוט הדברים מבואר בגמ' (תלמוד ה) "אפילו שיחה יתירה שבין איש לאשתו מגידים לו לאדם בשעת מיתתו".] שאדם יגיע 'למעלה' יגידו לו איזה כוח היה לו בידיים. "מה שח"ו", עד היכן מגיעה כל תפילה ותפילה (לפני ה' ישפוך שיחו) שהיתה בוקעת רקיעים.
נוראות מצינו בדברי המדרש (ילקוט' ש"הלים, רמז ס"ב) בשעה שנפרדו בני ישראל מירמיהו הנביא על הנהרות בבל (וה"ל המדרש) "נטלו הגלויות את עיניהם וראו את ירמיה שפירש מהם געו כלם בבכיה וצווחו רבינו ירמיה הרי אתה מניחני, ובכו כמו שנאמר (תהלים קלו א) 'על הנהרות בבל שם ישבנו גם בכינו', ענה ירמיה ואמר להם מעיד אני עלי שמים וארץ שאם בכיתם בכיה אחת עד שהייתם בציון לא גליתם, עכ"ל.
הרי לך כוחה של תפילה, שבבכיה אחת שהיו בוכים תחילה היו מונעים מעצמם ומכל הדורות את כל הגלות כולה.
נצייר לעצמנו משל: אם אברך או כל יהודי ב'רכסים' או ברחבי ארץ ישראל (או באיזה פינה בעולם - שהרי הקב"ה 'ממלא כל עמין') שבעת אמירת 'זמירות שבת' - מאריך מאד באמירת/תפילה/תחינה ו'יהיו רחמיך מתגללים על עם קדשך', והוא אוחז נוכח להגיד עליו, אין ספק שיש לו חלק במנין ההצלה של האוטובוס...
בתחילה זה נשמע מוגזם, מי הוא זה ואיזה הוא שאשר יכול להציל חיים של עשרות אנשים, צריך פה מינימום ר' חיים קניבסקי וכדו', אבל במחשבה שניה, יש צדק בכל מילה... אם אנחנו היינו מאמינים ג"כ בכוחה של התפילה כמוהו מצב הדור היה הרבה יותר טוב...
ישנם דוגמאות של 'תפילה' בלי סוף, יהודי שמכוון באמירת 'לעשות' בסוף 'ויכולו', על פי דברי הרה"ק ר' שלומק'ע מזוועה-ה' - שהיה אומר "כל האומר ויכולו נעשה שותף לקב"ה במעשה בראשית - שותף יכול להביע דעה בעסק, ומתפלל בשעה זו על עם ישראל, יכול להציל אנשים רבים - באופן שהוא עצמו לא יאמין עד היכן הדברים מגיעים, ורק בשמים 'מגיד לאדם מה שח"ו'...
יש דוגמאות בלי סוף על תפילות של יחידים - שפועלות בכל העולמות, כל אחד בלשון של התפילה שלו...
כך או כך, נתחזק כולנו באמונה טהורה - שכל תפילה בוקעת רקיעים ויכולה להציל נפשות רבות, ויפה צעקה קודם גור דין, ונבקש מהקב"ה "יהיו רחמיך מתגללים על עם קדשך" - ובניסן השנה נגאל גאולת עולמים.

שבת מקור הברכה

מובא בספר 'מקור הברכה': יום אחד יצא לי לנסוע עם נהג מונית. במהלך הנסיעה התפתחה בינינו שיחה לבבית, ובין הדברים שאלתי: הגד לי, כמה שעות ביום הנך "מתגלגל" בכביש...? השיב לי: בין 16-12 שעות. מיד העמדתי פנים נדהמות: 16 שעות?! ובכן, בודאי עשית מהרווחים כבר שלש דירות...???

פרץ הנהג בצחוק, התכופף על ה"הגה" ואמר: שלש דירות... אדוני! את המשכנתא על דירת שלשה חדרים שיש לי אני מצליח לחסל בכל חודש אם לא עם הלוואות ומינוסים, ואתה מדבר על שלש דירות...?

לא צפיתי לתשובה אחרת ממנו, ושוב העמדתי פנים מתמיהות: מה, 16 שעות אתה "מתגלגל" בכביש ואינך מצליח לכסות משכנתא בסוף החדש...? אני אב לעשרה ילדים, לומד ביישיבה, נותן הרצאות פה ושם, מרוויח עשירית ממך ואולי פחות, וברוך ה' אין לי שום חוב על דירת. ויחנתני בעו"ה את ילדי ועורתי אף להם לרכוש דירות, וברוך ה' חי אני בהרחבת!...

תמה אותו נהג, ובפליאה אמיתית הגיב: אתה אומר אמת...?! השבתי לו, למה לא תאמין לי שאני אומר אמת, הלא אני בהחלט האמנתי לך שהנך אומר אמת על אף ש"הנס" שלך לא פחות מ'הנס' שלי.

הרצינו פניו של אותו נהג ובקשתו בפיו: ובכן, בבקשה תן לי הסבר לתופעה מוזרה זו. וכך השבתי לו: אמשול לך משל.

דיים דים בבניין אחד, "טנק" [-מיכל] של מים מנח על גב בתיהם המספק מים לכל אחד מהם דרך צינור התקוע בו, וממנו זורמים המים לבתים. במשך הזמן התיישנו הצינורות, העלו סדקים, חלודה, לכלוך ואבן הצטברו בהם. חלק מהדיירים החליפו את הצינורות לחדשים, וכמובן שהמים שזרמו לבתיהם שבו להיות נקיים וזכים. אולם חלק מהדיירים נשארו עם הצינורות הישנים, וברור שהתוצאות היו בהתאם מים רבים התבזבו בכך שברחו מהחורים והסדקים שבצינורות, וגם מה שירד לביתם היה מלוכלך בשברירי חלודה, אבן, לכלוך וכיוצא. הפתרון היחיד שנותר להם - להדרו להחליף את הצינורות הישנים לחדשים.

הקדוש ברוך הוא הוא טוב, וכנאמר (תהלים קמ"ה, ט) "טוב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו", והנה זן את העולם כלו, נותן לחם לכל בשר בחן בחסד ברווח וברחמים רבים, וכמו שאנו אומרים בברכת המזון, אולם לא תמיד רואים בני האדם את הטוב של הקדוש ברוך הוא כמות שהוא באמת טוב, והסבה לכך פשוטה - תלוי איזה צינור מכין האדם כדי להוביל את הטוב של הקדוש ברוך הוא עד לביתו. מאת הקדוש ברוך הוא יוצא רק טוב, מים זכים וטובים, ורק הדבר תלוי במקבלים. אם המקבל מכין צינור טוב ונקי וחדש, הרי שישנה ברכה גדולה בכל טיפה וטיפה שיורדת אליו מאת האלוקים, אולם אם המקבל משתמש בצינור חרוך וסדוק, ישן ומעופש, כמו כן השפע היורד אליו מתקלקל ואין בו ברכה.

ובכן, דע לך, ידידי, שהצינור הוא "השבת"!!!

שבת מקור הברכה! תבין, "מקור הברכה"! מקור הינו סיבת כל ההשפעות! צינורות הברכה לאדם לאדם, תלויות בשבת שלו. [א"ה: ויש בזה דרוגת בלי סוף...].

יהודי שומר שבת מכין בכך צינור נקי המאפשר רימה להמשכת השפע, אולם יהודי אשר רח"ל לא יאנו שומר שבת הרי שעם כל הוצאן של הבורא להיטיב לאדם ועם כל הטוב האמיתי שישנו אצל הבורא - היאך ירד טוב זה לאדם כאשר הצינור שהכין להמשכת שפעו של הבורא הנו חרוך, סדוק, חלוד ומלכלך!?

ואז המושכתי לומר לו, דע לך שכלל לא הפתעת אותי בכך שאמרת לי שאינך מכסה את המשכנתא בסוף החדש, וכמו כן מעתה אל תופתע מספורי שחיתנותי את ילדי עם הרבה שפע, שכן ההבדל ביני לביןך הוא "הצנור" להורדת השפע. אני שהנני שומר שבת כהלכתה, צינור השפע שלי שלם, נקי וחדש. כל שקל ושקל שיורד אצלי יש בו ברכה. ואלו אצלך הצינור חלוד ומקלקל, כך שגם אם הנך פותח בריזים רבים, מה יעזור לך אחר שהצינור המוביל את המים לביתך מקלקל? אולם אם תתקן את הצינור, די לך לפתוח ברז אחד והשפע היורד ממנו יהא מברך.

<p>עלון השבוע: נתרם על ידי הרב יואל מולדובן שליט"א - זכות התורה הק' תעמוד לו להתברך בכל מילי</p>	<p>חבורת "מעין עולם הבא" [ג' דפים במסכת שבת]</p>	<p>ניתן להירשם לקבלת העלון במייל a0548496676@gmail.com</p>	<p>דרוש תרומות להדפסת העלון ניתן לתרום בכרטיס פלוס בקופת 'עלי באר' הנצחה שבועית - 80 ש"ח</p>
<p>חלק נתרם לע"ג: משה בן חנוך תודתי. וחוטי רחל דנית בת נוחי תודתי</p>	<p>צח - ק</p>	<p>בכל עניין העלון ניתן לפנות ל- 0548496676</p>	<p>מצווה רבה ויחי הרבים להדפיס מהממיל ולהלך בבתי כנסת.</p>